

מִזְמֹר חֲנוּכָּה

מִלֻּחֻטִּים מִסֵּפֶר

הַזֹּהֵר הַקָּדוֹשׁ

עִם הַפִּירוֹשׁ הַנִּפְלֵא

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

"זוה"ר חדש על ציון תאיר"

לשמך בבל דהבית

הזהר הקדוש

ע"פ מתוק מדבש

הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

הידוע כסגולה ושמירה

בפורמט כ"ס - כריכה רכה
מהדורת "ובלכתך בדרך"
'שבעים כרכים'

נוח וקל לדרך

מחיר מיוחד
לרגל ההוצאה!

1800-350-330

משלוחים חינם עד הבית
להשיג בחנויות המובחרות

3022233@gmail.com

בעזרת השם יתברך

מֵאֲמָרֵי חֲנֻכָּה

מלוקטים מספר

חֲזוֹת הַקָּדוֹשׁ

עם הביאור הנפלא

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

המפרש כל מלה ומלה בדרך קל וקצר

מאת הגה"ק המקובל

רבי דניאל פריש זצוקללה"ה

יוצא לאור לחלוקה חיים

לזיכוי הרבים ולהחיש הגאולה מתוך חסדים ורחמים

נר מצוה

כתב הרמב"ם בשלהי הלכות חנוכה (פ"ד ה"ב): מצות נר חנוכה **מצוה חביבה היא עד מאד**, וצריך האדם להזהר בה כדי להודיע הנס ולהוסיף בשבת האל והודיה לו על הנסים שעשה לנו.

ומוסיף והולך בזה הרמב"ן בפירושו על התורה בריש פרשת בהעלותך (ד"ה ועוד) לגלות במאמר חז"ל שאמר לו הקב"ה לאהרן חיך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות דהיינו: **דרשת רמז מן הפרשה על חנוכה של נרות** שהיתה בבית שני על ידי אהרן ובניו, רצוני לומר חשמונאי כהן גדול ובניו. **והביא** שם ממוגילת סתרים לרבינו נסים בשם המדרש: אמר לו הקב"ה כו' יש חנוכה אחרת שיש בה הדלקת הנרות, ואני עושה בה לישראל על ידי בניך נסים ותשועה וחנוכה שקרויה על שמם, והיא חנכת בני חשמונאי... הקרבנות כל זמן שבית המקדש קיים הן נוהגין, אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו, וכל הברכות שנתתי לך לברך את בני אינן בטלין לעולם. הרי לפנינו שאור נרות החנוכה הם תמידיים אף בזמן הזה שבאורם נראה אור הברכות שהמשיכו כהני אל עליון.

וזה לשון רבינו בחיי בפ' תרומה בציווי עשיית המנורה (שמות כה לא, ד"ה וידוע): וידוע כי הנשמה נהנית בהדלקת הנרות והיא מותהלקת בעדוני ההוד והשמחה, ומתפשטת ומתרחבת מתוך הנאת האורה, מפני שהיא חתוכת אור חצובה באור השכל, ומן הטעם הזה נמשכת אחר האור שהוא מינה, אף על פי שהוא אור גופני והנשמה אור רוחני זך ופשוט, ועל כן המשילה שלמה ע"ה לנר הוא שאמר (משלי כ כז): **נר ה' נשמת אדם**.

והנה הארה יתירה בכינה שבפנימיות הענין מוצאים אנו בדברי הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע בספר קדושת לוי (בדרושי חנוכה ד"ה אמרו): אמרו רבותינו ז"ל **הדלקה עושה מצוה, רצה לומר שאדם יתלהב לעבודתו, וזהו הדלקה**, ולפי שבהתלהבות יש שמתלהב לדברים בטלים, והצדיק שמתלהב רק לקדושה זהו נקרא הנחה, דמנוחה נקרא הכלי שמכניס בו האהבה [המתעוררת בקרבן], שבהכנסתה לכלי יש מנוחה לאהבה ששורה בדבר, וזהו מאן דאמר הנחה עושה מצוה, שיהא להדלקה הנחה **שיכנס האהבה בכלי שיתלהב לעבודתו**, ולזה רמזו חכמי האמת דהנחה היא מדת מלכות, דע"י שממליך להבורא "על זה ההתלהבות" יש לו מנוחה בעבודת בוראו ב"ה.

גר מצוה

ה

אחר הדברים האלה המאירים בלב ונפש האדם להתעורר במאמר הכתוב: "ואני קרבת אלהים לי טוב" (תהלים עג כח), מן הראוי לחתום בדברי הרה"ק בעל באר מים חיים זי"ע בספרו סדורו של שבת (דרוש ד פ"א, י) בלשון קדשו: כשהקדוש ברוך הוא מציל את ישראל על ידי מה שהם ראויים לנס כדוגמת חנוכה וכדומה, שאנו אומרים: "מסרת טמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי התורה", על כן אנו אומרים הלל השלם בכל ימי חנוכה, שהאורה היתה מצד שלימות ישראל שגרמו להאיר עליהם בנסי המקום, כל יום ויום שיוין באורם לומר כמולן הלל שלם, וזהו הטעם של בית הלל שסברו, מוסיף והולך, בדרך סדרי האורות והמוחין שהולכין ומתרבין בכל עת יותר.

מגודל מסירות נפשם של ישראל קדושים על מצוות התורה בזמן היונים, נראה בעליל בדברי בעל הטורים בפ' תולדות על הכתוב (בראשית כו כב) ויקרא שמה רחבות, ומשמעותם הוא שהיונים גזרו על טהרתם של ישראל, ובאמת ידעו שישראל ימסרו נפשם על זה, וכך יתמעטו ח"ו, ונעשה להם נס... וזכו לפרינו בארץ, וכמאמר האור החיים הק' בפ' וזאת הברכה על הכתוב (דברים לג יא) ומשנאיו מן יקומו, שהביא שם המדרש, שנתנבא - משה רבינו ע"ה - על מלכות יון שעתידיה לפול ביד חשמונאי, והיינו אף בזמן ששלטו היונים על ישראל בחזק יד כידוע, וישראל היו שפלים אז... בזמן הזה - דוקא - נתקיים בישראל מוחץ מתנים קמיו - כלומר שהכו את אויביהם במכת מוחץ - **ודבר זה הוא הצלחה בנס ופלא.**

ואנו תפלה שכמו בימים ההם כן בזמן הזה נזכה להתחזק בגר מצוה ואור תורה, בטהרת המח והלב מרצון היונים להחדרת השכלת טומאתם בכרם בית ישראל, ועל ידי זה נזכה שיעשה לנו הקב"ה נסים ונפלאות בהעלאת אור פני המנורה בבית מקדשינו ותפארתנו ע"י הנהנים הקדושים, בהתגלות אור כבוד מלכותו יתברך, בביאת משיח צדקינו השתא בעגלא ובזמן קריב, אמן ואמן.

פרוס ימי חנוכה תשע"ו

מכון "מתוק מדבש"

מאמר גלות יון בארץ ישראל

אמר רבי פנחס, רצה הקדוש ברוך הוא לנסות את ישראל ושלחם לבבל, שנאמר, וישלח את היונה מאתו, זו פנסת ישראל, ראה מה פתיב בה, ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה, שהכביד עולם מלך בבל, ברעב ובצמא ובהריגת צדיקים הרבה, ומשום כובד עול, ותשב אליו אל התיבה, וחזרה בתשובה וקבלה.

חטאה פנסת ישראל פמתחלה והוסיף להגלותה, שנאמר ויוסף שלח את היונה מאתו, בגלות אחרת של יון, דאמר רבי יהודה, גלות יון אחשיף פניהון דישאל פשולי קדרה.

מתוך מדבש

מאמר "גלות יון בארץ ישראל", יתבאר בו ענין הנסיונות שעברו על ישראל בגלותם, וגלות יון אף שנשארו ישראל בארץ הק' מכל מקום היו בבחינת חשכות הפנים כשולי קדרה, לפי שנזנז עליהם גזירת עקירת הדת והאמונה, ונעדרו מהם הצדיקים המאירים כשמש.

(מקור המאמר זוהר חדש פרשת נח דף כט ע"ב, ונצי"אורינו כרך א' עמ' תסד-תסה)

אמר רבי פנחס, רצה הקדוש ברוך הוא לנסות את ישראל, ושלחם לבבל, שנאמר וישלח את היונה מאתו, זו פנסת ישראל, ראה מה פתיב בה, ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה, שהכביד עולם מלך בבל על ישראל, ברעב ובצמא ובהריגת צדיקים הרבה, ומשום כובד עול, ותשב אליו אל התיבה דהיינו וחזרה בתשובה, וקבלה וארץ ישראל קבלה בחזרה את ישראל ובנו את בית שני בימי עזרא.

חטאה פנסת ישראל בבית שני, פמתחלה כמו בבית ראשון, והוסיף להגלותה, שנאמר ויוסף שלח את היונה מאתו, בגלות אחרת של יון, דאמר רבי יהודה, גלות יון אחשיף פניהון דישאל פשולי קדרה גלות יון החשיכה את פניהם של ישראל כחשכות ושחרות הנמצאת בשולי

וּמְרוֹב צַעֲרָה וְדוֹחָקָה מֵהַ כְּתִיב בָּהּ, וְתַבְאָא אֱלִיּוֹ הַיּוֹנָה לַעֲתָ עֶרֶב, מֵהַ לַעֲתָ עֶרֶב, דְּלֹא הָוָה נִהִירָא לְהוֹן שְׁעֵתָא דְּרוּחָא, כְּמָה דְּהוֹת עֲבִידָא בְּקִדְמִיתָא, וְאַתְקַטְלוּ צְדִיקָא, וְאַתְחַשֵּׁף יִמְמָא וְאַעֲרִיב לְהוּ שְׁמָשָׁא, וְלֹא יִכְלִין לְמִיקָם מִן קֳדָם דּוֹחָקָא סְגִיָּאָה דְּהָוָה עֲלִיהוֹן, שְׁנַאֲמַר (יִרְמִיָּה ד' ו') אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יָנֻטוּ צִלְלֵי עֶרֶב, כִּי פָנָה הַיּוֹם, אֱלֹהֵי הָן צְדִיקָא הַמְּאִירִים בְּשִׁמְשָׁא, כִּי יָנֻטוּ צִלְלֵי עֶרֶב, שְׁנַשְׁאָרוּ פְּעוּלָּלוֹת בְּצִיר, וְזֶהוּ לַעֲתָ עֶרֶב וְלֹא בְּזִמְן דְּנִהִירִין לְהוֹן צְדִיקָא בְּשִׁמְשָׁא.

מתוק מדבש

קדרה, לפי שגזרו "כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלה" ישראל, ואף שנשארו בארץ ישראל, אבל מכיון שלא היו יכולים לשמור את התורה, נחשב כאילו היו בגלות בחוץ לארץ.

וּמְרוֹב צַעֲרָה וְדוֹחָקָה מֵהַ כְּתִיב בָּהּ, וְתַבְאָא אֱלִיּוֹ הַיּוֹנָה לַעֲתָ עֶרֶב, מֵהַ לַעֲתָ עֶרֶב, דְּלֹא הָוָה נִהִירָא לְהוֹן שְׁעֵתָא דְּרוּחָא כְּמָה דְּהוֹת עֲבִידָא בְּקִדְמִיתָא שְׁלֹא הִיתָה מֵאִירָה לָהֶם שַׁעַת הַרוּחָה כְּמוֹ שֶׁהָיָה נַעֲשֶׂה לָהֶם בְּתַחֲלִילָה, וְאַתְקַטְלוּ צְדִיקָא וְנִהְרְגוּ צְדִיקִים, וְאַתְחַשֵּׁף יִמְמָא וְאַעֲרִיב לְהוּ שְׁמָשָׁא וְנִחֲשֵׁךְ לָהֶם הַיּוֹם וְהָעֶרֶב לָהֶם הַשֶּׁמֶשׁ, הַמּוֹרָה עַל צַעַר וְדוֹחַק, וְלֹא יִכְלִין לְמִיקָם מִן קֳדָם דּוֹחָקָא סְגִיָּאָה דְּהָוָה עֲלִיהוֹן וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲמֹד מִפְּנֵי דוֹחַק הַגָּדוֹל שֶׁהָיָה עֲלֵיהֶם, שְׁנַאֲמַר אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי יָנֻטוּ צִלְלֵי עֶרֶב, וּמִפְּרֵשׁ כִּי פָנָה הַיּוֹם, אֱלֹהֵי הָן צְדִיקָא הַמְּאִירִים בְּשִׁמְשָׁא אֱלֹהֵי הֵם הַצְדִּיקִים הַמְּאִירִים כְּשֶׁמֶשׁ, כִּי יָנֻטוּ צִלְלֵי עֶרֶב, שְׁנַשְׁאָרוּ פְּעוּלָּלוֹת בְּצִיר שֶׁאֵין אִישׁ מַחֲשִׁיב אוֹתָם, וְזֶהוּ לַעֲתָ עֶרֶב, וְלֹא בְּזִמְן דְּנִהִירִין לְהוֹן צְדִיקָא בְּשִׁמְשָׁא וְלֹא בְּזִמְן שֶׁהָאִירוּ לָהֶם הַצְדִּיקִים כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ.

מאמר ההדלקה בשמן זית הצילה את שארית יהודה
וְהָנָה עַל־הַ זֵית טָרֶף בְּפִיָּה, לִזְלִי שֶׁהָעִיר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ
הַכֹּהֲנִים, שֶׁהָיוּ מְדַלִּיקִין נְרוֹת בְּשֶׁמֶן זֵית, אֲזִי אֲבָדָה פְּלִיטָה
יְהוּדָה מִן הָעוֹלָם, וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם שָׁבָה בְּתִשְׁבֻּבָה וְנִתְקַבְּלָה.
אָמַר רַבִּי פְּנִיחָס, חוּץ מִן גְּלוּתָא רַבִּיעָא דְעַדְיִין לֹא שָׁבָה, וְהַפֵּל
תְּלוּי בְּתִשְׁבֻּבָה.

מתוך מדבש

מאמר "ההדלקה בשמן זית הצילה את שארית יהודה", בו יבואר מעלת
הדלקת המנורה בשמן זית שהמשיכה הצלה לישראל, והגאולה העתידה
אינה תלויה אלא בתשובה.

(מקור המאמר מהר מדרש פרשת נח דף כט ע"ב-ל ע"א, ונציאונו כך א' עמ' מסה)

וְהָנָה עַל־הַ זֵית טָרֶף בְּפִיָּה בא לרמוז על שמן זית, כי לזלי שֶׁהָעִיר הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא רוּחַ הַכֹּהֲנִים דהיינו את מתתיהו בן יוחנן כהן גדול ובניו,
שֶׁהָיוּ מְדַלִּיקִין נְרוֹת בְּשֶׁמֶן זֵית (כמובא נמס' שנת דף כא סע"ב), אֲזִי אֲבָדָה
פְּלִיטָה יְהוּדָה מִן הָעוֹלָם, וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם שָׁבָה כנסת ישראל בְּתִשְׁבֻּבָה
וְנִתְקַבְּלָה וחזרה לארץ ישראל. אָמַר רַבִּי פְּנִיחָס, חוּץ מִן גְּלוּתָא רַבִּיעָא,
דְעַדְיִין לֹא שָׁבָה חוץ מגלות הרביעית הזו שעדיין כנסת ישראל לא חזרה
בתשובה, וְהַפֵּל תְּלוּי בְּתִשְׁבֻּבָה וכל הגאולה תלויה בתשובת בני ישראל.

מאמר מסירות נפש בימי מלכות יון

פָּרָה אֲדוֹמָה תְּמִימָה וְגוֹמֵר [וכו'], אֲדוֹמָה, דָּא מַלְכוּת פְּכָל, דְּכִתִּיב (דניאל ג' לח) אֲנִתָּה הוּא רִישָׁא דִּי דְּהֶבֶא. תְּמִימָה, דָּא מַלְכוּת מְדִי. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, דָּא מַלְכוּת יוֹן, (דְּאֵינוֹן קְרִיבִין לְאַרְחֵי מְהִימְנוּתָא). אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, דָּא מַלְכוּת אֲדוֹם, דְּלֹא סָלִיק עָלֶיהָ עוֹל.

מתוך מדבש

מאמר "מסירות נפש בימי מלכות יון", בו יבואר שבכח המסירות נפש שגילו ישראל בימי גלות יון, קדשו שם שמים, ונשארה השכינה בטהרתה.

(מקור המאמר ספר פרשת פקודי דף רלו ע"א, וצנאווינו כרך ט עמ' רו-רז)

פָּרָה אֲדוֹמָה תְּמִימָה וְגוֹמֵר [וכו'], אֲדוֹמָה, דָּא מַלְכוּת פְּכָל רומזת על מלכות בבל דְּכִתִּיב בנבוכדנצר מלך בבל, אֲנִתָּה הוּא רִישָׁא דִּי דְּהֶבֶא פירוש כשהשכינה גלתה לבבל נתלבשה בקליפה קשה בראש הצלם שכתוב בו ורישיה די דהב טב שהוא אדום, והקליפה עשתה בישראל כמה נקמות בחרבן הבית, וז"ש למענכם שולחתי בבלה. תְּמִימָה, דָּא מַלְכוּת מְדִי רומזת על מלכות מדי, שאז היתה השכינה תמימה, כי דריוש המדי העלה את ישראל מן הגולה. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם, דָּא מַלְכוּת יוֹן זה רומז על מלכות יון, שאז לא היה מום ופגם בהשכינה, כי ישראל עמדו בנסיונות בגזירות מלכות יון שגזרה על שבת ראש חדש ומילה, וקידשו שם שמים על ידי מסירות נפשם. אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, דָּא מַלְכוּת אֲדוֹם זה רומז על מלכות אדום, דְּלֹא סָלִיק עָלֶיהָ עוֹל שאז לא עלה על ישראל עול מלכות שמים, ופרקו מעליהם עול תורה ומצוות ועי"ז נפגמה השכינה ונחרב בית המקדש השני, ובשריפת הפרה מתבערים כל כחות הדינים המושרשים בה, ונטהרים ומתבטל כחם.

מאמר חנוכה ופורים. הם מועדי השכינה

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה, וּמֵאֵן אֲנֹן מוֹעֲדֵי יְהוָה, אֵלֶּין אֲנֹן חַג
הַמִּצּוֹת וְחַג הַשְּׁבוּעוֹת וְחַג הַסּוּפּוֹת, הָרִי תֵּלֶת, תֵּלֶת אֲחֶרֶן, וְחַג
רֹאשׁ הַשָּׁנָה חֲנוּכָּה פּוּרִים, תֵּלֶת מִנְהוּן אֲקָרוֹן מוֹעֲדֵי יְהוָה,
וְאֲנֹן מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ, תֵּלֶת אֲחֶרֶן אֲקָרוֹן אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי [וּכּוֹ].
תָּא חֲזִי, אֵלֶּין מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲזֵלִין עַל תְּקוּנָא דְּגּוּפָא דְּמַלְכָּא

מתוך מדבש

מאמר "חנוכה ופורים, הם מועדי השכינה", בו יבואר שכל מועדי השנה
מושרשים במדות הספירות הק', ועל ר"ה חנוכה ופורים אומרת השכינה שהם
מועדים שלה, ועל חנוכה ופורים שורה בחינת הנס ובהם נפקדות כל הברכות.

(מקור המאמר במקומו זה: מדש דף קיג ע"ב, ונציאורו כרך ד עמ' 3, 1-2)

"אֵלֶּה" הם ששה מוֹעֲדֵי יְהוָה, ושואל וּמֵאֵן אֲנֹן מוֹעֲדֵי יְהוָה ומי הם
הששה מועדי ה', ומשיב אֵלֶּין אֲנֹן אלו הם חַג הַמִּצּוֹת בחסד, וְחַג
הַשְּׁבוּעוֹת בתפארת, וְחַג הַסּוּפּוֹת בגבורה, הָרִי תֵּלֶת הרי שלשה רגלים שהם
כנגד חסד גבורה תפארת, תֵּלֶת אֲחֶרֶן שלשה מועדים האחרים הם רֹאשׁ הַשָּׁנָה
ביסוד, חֲנוּכָּה פּוּרִים בנצח והוד (ועיין לקמן), תֵּלֶת מִנְהוּן אֲקָרוֹן מוֹעֲדֵי יְהוָה
שלשה מהם שהם בחסד גבורה תפארת נקראים "מועדי ה'" שהם של התפארת כי
השם הוי"ה הוא בתפארת, וְאֲנֹן מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ והם נקראים מקראי קדש, לפי
שיוצאים מהחכמה הנקראת קדש, תֵּלֶת אֲחֶרֶן אֲקָרוֹן שלשה מועדים אחרים
שבנצח הוד יסוד נקראים בפסוק "אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי" הם דברי השכינה שאומרת
על עצמה, שאלה הם מועדים שלה, לפי שהיא נמצאת בתפארת ומתעלית על נצח
הוד יסוד, הרי "אלה" מועדי ה' המה בששה קצות [ספירות] דתפארת [וּכּוֹ].

תָּא חֲזִי בא וראה, כי אֵלֶּין מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲזֵלִין עַל תְּקוּנָא דְּגּוּפָא דְּמַלְכָּא
קְדִישָׁא אלו מועדי ה' הולכים על תקון הגוף של המלך הקדוש שהוא
התפארת, ואינם הולכים לפי סדר השתלשלות הספירות זו מזו, לכן תחילה נתקן

קדישא, ואלין אנון, פסח דרועא ימינא דמלכא ודא חסד, ובגינה
אתמר ימין מקרבת, ראש השנה דרועא שמאלא דמלכא ודא
גבורה, ובגינה אתמר שמאל דוחה, שבועות דא גופא דמלכא
ודא תפארת עמודא דאמצעיתא.

חנוכה ופורים אלין אנון תרין שוקין דמלכא, דעליהו שריא
נס, ובגינהו אתמר אלה פקודי, תרין פקודין ודאי,

מתוק מדבש

החסד בפסח, ואחר כך התפארת בשבועות, ואחר כך הגבורה בראש השנה, ואחר
כך הבינה ביום הכפורים שהיא ראש עליהם, כי כן מחייב סדר ההשתלשלות שלא
תתגלה הבינה אלא בגמר תקון החסד גבורה תפארת, ואלין אנון ואלו הם,
פסח דרועא ימינא דמלכא ודא חסד פסח הוא סוד זרוע הימין של המלך
התפארת והוא החסד שבימין, ובגינה אתמר ובשבילה נאמר (נמס' פנהדין דף קו
ע"ט) ימין מקרבת כי בו יצאו ישראל ממצרים ונתקרבו להקב"ה, ראש השנה
דרועא שמאלא דמלכא, ודא גבורה ראש השנה הוא סוד זרוע השמאל של
המלך התפארת, וזהו הגבורה, (ומה שאמר למעלה שראש השנה הוא חסד, הוא לפי שאלס
הראשון נגדל ביום הששי של מעשה בראשית שהוא כנגד היסוד, והיה אז ראש השנה, אבל לגבי הדין
ראש השנה הוא גבורה), ובגינה אתמר ובשבילה נאמר (ס) שמאל דוחה שבו
נדחה אדם הראשון מגן עדן, ובו דנים את העולם ונדחים בו הרשעים. שבועות
דא גופא דמלכא, ודא תפארת עמודא דאמצעיתא שבועות הוא גוף
המלך, וזהו התפארת שהוא עמוד האמצעי, שבו ניתנה התורה שהיא בתפארת.

חנוכה ופורים אלין אנון תרין שוקין דמלכא חנוכה ופורים הם שתי
שוקים של המלך שהם נצח והוד של התפארת (כמזכיר נשע"כ נענין מנוטה),
דעליהו שריא נס שעליהם שורה נס שהוא היסוד, כי תחילה היה ענין הנס
בימים ההם מן היסוד, ואחר שנתפרסם הנס עמדו חכמים על סוד היום וקדשו
את חנוכה ופורים בנצח והוד, ובגינהו אתמר ובשביל נצח והוד נאמר אלה
פקודי בלשון רבים, דהיינו תרין פקודין ודאי הרומזים על שני פקודים שבנצח

יב ספר מאמרי חנוכה תזזז

דבגנינהו אתמר (שמות ג טו) פקד פקדתי, תרין נביאים, תרין משיחין
אנון ודאי.

מאמר יחודים קדושים בהדלקת נר חנוכה
איהו הוד תמניא יומי דחנוכה, לארבעה ועשרין יומין, דאינון
ברוך שם פבור מלכותו לעולם ועד, ומיד (בראשית ח יא) דעלה

מתוך מדבש

והוד, ודורש פקודי מלשון פקדון, כי בהם נפקדות כל הברכות ומהם עוברות
ליסוד (קלטת יעקב ערך פקודים), דבגנינהו אתמר שבשכילם נאמר פקד פקדתי
שני פקודים. ואמר עוד כי נצח והוד נקראים תרין נביאים כי משניהם יוצאת
הנבואה, וכן גאולת מצרים היתה על ידי שני נביאים משה ואהרן שהיו מושרשים
בנצח והוד, ועוד תרין משיחין אנון ודאי וכן גאולה האחרונה תהיה על ידי
שני משיחים ודאי, שגם הם בנצח והוד, כי משיח בן דוד שהוא בחסד מתפשט
בנצח, ומשיח בן יוסף שהוא בגבורה מתפשט בהוד.

מאמר "יחודים קדושים בהדלקת נר חנוכה", יתבאר בו גודל התיקונים
והיחודים הק' הנעשים על ידי הדלקת נר חנוכה, עד שבזה משיכים
עליהם ישראל השראות אור יחוד עליון נורא מאד.

(מקור המאמר צמיקוני זכר מיקון יג דף כט ע"א, וצמיקוני כרך א עמ' טז)

איהו הוד תמניא יומי דחנוכה מדת ההוד שהיא ספירה השמינית נתקנת
בשמונת ימי חנוכה, על ידי הדלקת נרות חנוכה שמונה ימים, והיינו לארבעה
ועשרין יומין אחר ארבעה ועשרים ימים של חדש כסלו, שבהם לחמו החשמונאים
עם היונים, על ידי זה נתקן יחוד התחתון דאינון שהם סוד ברוך שם פבור
מלכותו לעולם ועד שיש בהם כ"ד אותיות של המלכות שהיא עומדת בהוד,
ומיד דעלה זית טרף בפיה ומיד שנתקן היחוד על ידי שנמשכה בפה היסוד

זית טָרֶף בְּפִיהָ, שְׂרִיא כ"ה על יִשְׂרָאֵל בְּכ"ה בְּכֶסֶלּוֹ, וְאֵלִין אֵינּוֹן
כ"ה אֲתוֹן דִּיחודא, דְּאֵינּוֹן (דנריס ו ד) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר, וְדָא
אִיהוּ חֲנוּכָּה חֲנִי' כ"ה.

מאמר מזווה ונר חנוכה מצילין מהגיהנום
בְּפֶרֶשׁ שְׂדֵי מְלָכִים, בְּה תְּשַׁלַּג בְּצִלְמוֹן, יְכוֹל אָף יִשְׂרָאֵל בְּן,
תְּלִמּוּד לֹמֵר לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מְשַׁלַּג, מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין

מתוך מדבש

טפות היחוד משמן זית שבחכמה, ונעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכנתיה, ועל
ידי זה [הם] מתעוררים להעלות [השפעות תחתונות] בחכמה ובינה, ומיד שְׂרִיא
כ"ה על יִשְׂרָאֵל שורה כ"ה על בני ישראל דהיינו הארת יחוד העליון של החכמה
ובינה (הכלל מנ' יחודים, הו"ה אה"ה, הו"ה אלה"ה, הו"ה אלה"ה, שט צהס כ"ה אומיות, כמנאר
נשעה"כ ננוות מנוכה), בְּכ"ה בְּכֶסֶלּוֹ דהיינו בימי חנוכה, וְאֵלִין אֵינּוֹן כ"ה אֲתוֹן
דִּיחודא וכנגדם הם כ"ה אותיות של היחוד דְּאֵינּוֹן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יהו"ה אלהינ'ו
יהו"ה אחד, שבמלת אחד נעשה יחוד חכמה ובינה (כמנאר נשעה"כ נדרושי קריאת שמע),
וְדָא אִיהוּ כנגד יחוד זה הנעשה אז, נקרא חֲנוּכָּה שהיא אותיות חֲנִי' כ"ה
סוד היחוד נקרא בלשון חניה ומנוחה שנעשה בכ"ה אותיות כנ"ל.

מאמר "מזווה ונר חנוכה מצילין מהגיהנום", בו יתבאר גודל כח המצוות,
שהמקיימם בחיות ולא בקרירות אינו ירא כלל מעונש הגיהנום של שלג.

(מקור המאמר צהס פרשת ויחי דף לז ע"ג, ונמצאונו כך ד עמ' תרמח)

בְּפֶרֶשׁ שְׂדֵי מְלָכִים, בְּה תְּשַׁלַּג בְּצִלְמוֹן פי' בשלג שבגיהנם הנקרא צלמון כמו
צלמות, שם נשלמות נפשות הרשעים, יְכוֹל אָף יִשְׂרָאֵל בְּן היינו הצדיקים
הנקראים בשם ישראל הם גם כן יהיו נדונים בשלג, תְּלִמּוּד לֹמֵר, לֹא תִירָא

דְּכָל בֵּיתָה לְבוֹשׁ שָׁנִים, אֶל תִּקְרִי שָׁנִים אֶלָּא שָׁנִים, כְּגוֹן מִלָּה
וּפְרִיעָה, צִיצִית וּתְפִילִין, מְזוּזָה וְנֵר חֲנוּכָּה וְכו'.

מאמר חובת סיפור ופרסום הנם

כְּמִלְכָּא דְּאַתּוּסָף חִילָא וּגְבוּרָתָא פֶּד מְשַׁבְּחִין גְּבוּרָתִיה וְאוֹדֵן
לִיה, וְכָלְהוּ דְּחִלִין מִקְמִיה, וְאַסְתֵּלֶק יִקְרִיה עַל פְּלָהוּ,
וּבְגִין כֶּף אֵית לְשַׁבְּחָא וּלְאַשְׁתַּעֵי בְּסִפּוֹר דָּא כְּמָה דְּאַתְמֵר.

מתוך מדבש

לְבֵיתָה מְשַׁלֵּג הֵינּוּ הַצְדִּיקִים שֶׁהֵם בְּנֵי בֵיתָה שֶׁל הַשְׁכִּינָה לֹא יִירָאוּ מִהִגִּיהֵנִם שֶׁל
שֵׁלֵג, מֵאֵי טַעְמָא וְאִמֵּר בְּגִין דְּכָל בֵּיתָה לְבוֹשׁ שָׁנִים, אֶל תִּקְרִי שָׁנִים,
אֶלָּא שָׁנִים דִּהֵינּוּ שְׁקִימוּ הַמִּצּוֹת שֶׁהֵם זִוְגוּת וְזִוְגוּת, כְּגוֹן מִלָּה וּפְרִיעָה, צִיצִית
וּתְפִילִין, מְזוּזָה וְנֵר חֲנוּכָּה וְכו' רָצָה לֹמֵר לִכֵּן הֵם אֵינִם יֹרְאִים מִגִּיהֵנִם שֶׁל
שֵׁלֵג לְפִי שְׁקִימוּ אֶת הַמִּצּוֹת כִּרְאוּי וְלֹא נִתְקַרְרוּ וְלֹא נִתְעַצְלוּ מִלְּקִימָם.

מאמר "חובת סיפור ופרסום הנם", יתבאר בו חובת בעל הנם לספר תמיד
את הנם שעשה עמו הקב"ה בכל פרטיו, ודיבוריו אלו עושים רושם גדול
למעלה ולמטה.

(מקור המאמר זוהר פרשת צא דף מ ע"ב - מא ע"א צרעיא מהימנא, וצבאלורינו כרך ה עמ' תמא)

כְּמִלְכָּא דְּאַתּוּסָף חִילָא וּגְבוּרָתָא פֶּד מְשַׁבְּחִין גְּבוּרָתִיה וְאוֹדֵן לִיה כְּמִלְכָּא
שְׁנוּסָף לוּ כַח וּגְבוּרָה כְּשֶׁמְשַׁבְּחִים אֶת גְּבוּרָתוֹ וּגְדוּלָתוֹ וּמוֹדִים בְּמַלְכוּתוֹ,
וְאִזּוּ וְכָלְהוּ דְּחִלִין מִקְמִיה וְאַסְתֵּלֶק יִקְרִיה עַל פְּלָהוּ כֹּלָם מִפְּחָדִים מִמֶּנּוּ
וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ עַל כֹּלָם, וּבְגִין כֶּף אֵית לְשַׁבְּחָא וּלְאַשְׁתַּעֵי בְּסִפּוֹר דָּא
כְּמָה דְּאַתְמֵר וְלִכְךָ יֵשׁ לוֹ לְאָדָם לִשְׁבַח וּלְסִפּוֹר בְּסִפּוֹר זֶה כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנוּ.

בְּגוֹנוֹנָא דָּא חוֹבָה אִיהוּ עַל בְּר נֶשׁ לְאַשְׁתְּעֵי תְדִיר קָמִי קְדָשָׁא
 בְּרִיף הוּא, וּלְפָרְסוּמִי נִיסָא בְּכָל אֵינוֹן נִיסִין דְּעֵבֶד, וְאִי
 תִּימָא אֲמָאִי אִיהוּ חוֹבָתָא, וְהָא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא יָדַע כִּלָּא, כִּלָּא
 מַה דְּהוּה וְיִהְיוּ לְבִתֵּר דָּנָא, אֲמָאִי פְרָסוּמָא דָּא קָמִיה עַל מַה
 דְּאִיהוּ עֵבֶד וְאִיהוּ יָדַע, אֲלֵא וְדָאִי אֲצִטְרִיף בְּר נֶשׁ לְפָרְסוּמִי נִיסָא
 וּלְאַשְׁתְּעֵי קָמִיה בְּכָל מַה דְּאִיהוּ עֵבֶד, בְּגִין דְּאֵינוֹן מְלִין סְלָקִין
 וְכָל פְּמִלְיָא דְלַעֲלֵא מִתְפַּנְשִׁין וְחֻמָּאן לֹון, וְאוּדָאן כִּלָּהוּ לְקָדָשָׁא
 בְּרִיף הוּא, וְאַסְתִּלֵּק יִקְרִיה עֲלִיָּהוּ עִילָא וְתִתָּא.

מתוק מדבש

בְּגוֹנוֹנָא דָּא חוֹבָה אִיהוּ עַל בְּר נֶשׁ כַּעֲיִן זֶה חוֹב הוּא עַל הָאָדָם, לְאַשְׁתְּעֵי
 תְּדִיר קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא וּלְפָרְסוּמִי נִיסָא בְּכָל אֵינוֹן נִיסִין
 דְּעֵבֶד לְסַפֵּר תְּמִיד לְפָנֵי הַקִּבְ"ה וּלְפָרְסָם אֶת כָּל נֶס פְּרִטִּי מְכַל אוֹתָם הַנְּסִים שַׁעֲשַׁה
 עִמּוֹ הַקִּבְ"ה בְּפִרְטוֹת וּלְהוֹדוֹת עֲלֵיהֶם, וְאִי תִּימָא אֲמָאִי אִיהוּ חוֹבָתָא וְאִם תֹּאמַר
 לְמַה הוּא חוֹב עַל הָאָדָם לְסַפֵּר נִיסֵי הַקִּבְ"ה, וְהָא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא יָדַע כִּלָּא
 כִּלָּא מַה דְּהוּה וְיִהְיוּ לְבִתֵּר דָּנָא וְהִרִי הַקִּבְ"ה יוֹדַע הַכֹּל כָּל מַה שֶּׁהִיָּה וְכָל מַה
 שִׁיְהִיָּה אַחֵר כֵּךְ, אֲמָאִי פְרָסוּמָא דָּא קָמִיה עַל מַה דְּאִיהוּ עֵבֶד וְאִיהוּ יָדַע
 לְמַה צְרִיךְ הַפְּרָסוּם הַזֶּה לְפָנֵי הַקִּבְ"ה עַל מַה שֶּׁהוּא עֹשֶׂה וְהוּא יוֹדַע, וּמִתְרַץ אֲלֵא
 וְדָאִי אֲצִטְרִיף בְּר נֶשׁ לְפָרְסוּמִי נִיסָא וּלְאַשְׁתְּעֵי קָמִיה בְּכָל מַה דְּאִיהוּ
 עֵבֶד אֵלֹא וְדָאִי צְרִיךְ הָאָדָם לְפָרְסָם הַנְּסִים וּלְסַפֵּר לְפָנֵי הַקִּבְ"ה כָּל מַה שַׁעֲשַׁה עִמּוֹ,
 בְּגִין דְּאֵינוֹן מְלִין סְלָקִין לְפִי שְׂכָל אוֹתָם הַדְּבוּרִים עוֹלִים לְמַעְלָה, וְכָל פְּמִלְיָא
 דְלַעֲלֵא מִתְפַּנְשִׁין וְחֻמָּאן לֹון וְכָל הַמוֹנִי מְלָאכִי מַעְלָה מִתְקַבְּצִים וְרוֹאִים אוֹתָם,
 וְאוּדָאן כִּלָּהוּ לְקָדָשָׁא בְּרִיף הוּא וְאַסְתִּלֵּק יִקְרִיה עֲלִיָּהוּ עִילָא וְתִתָּא
 וְהֵם מוֹדִים וּמִשְׁבַּחִים לְפָנֵי הַקִּבְ"ה וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ עֲלֵיהֶם לְמַעְלָה בְּאִצְלִיּוֹת וּלְמַטָּה
 בְּבִרְיָאָה יִצִּירָה עֲשִׂיהָ, וְעוֹד ע"י סִיפּוֹר הַנְּסִים שַׁעֲשַׁה עִמּוֹ הַקִּבְ"ה גּוֹרֵם לְהַאֲרִיךְ אֶת
 הַסְּפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת עֲתָה בְּאוֹתָם הַהָאֲרוֹת שֶׁהֵאֲרִיךְ לוֹ בְּשַׁעֲתָה הַנִּסָּ.

מאמר הודאה להשי"ת ביצר טוב ויצה"ר

אוֹדָה יְהוָה בְּכָל לֵב, בְּיִצְרָא טָבָא וּבְיִצְרָא בִישָׁא דְאִיהוּ שְׂרִי
בְּגוּיָה, דְּהָא עַל פִּלְא אֵית לְאוֹדָה לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיף
הוּא, בְּיִצְרָא טָבָא וּבְיִצְרָא בִישָׁא, דְּהָא מְסִטְרָא דְיִצְרָא טָבָא אֲתִי
טוֹב לְבַר נֶשׁ, וְאֵית לְבָרְכָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא הַטוֹב וְהַמְטִיב,
וּבְסִטְרָא דְיִצְרָא בִישָׁא אֲתִי קְטְרוּגָא לְבַר נֶשׁ, וְאֵית לְאוֹדָה
לְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא (בְּיִצְרָא טָבָא וּבְיִצְרָא בִישָׁא) בְּכָל מָה דְאֲתִי עַל
בַּר נֶשׁ, מְסִטְרָא דָא וּמְסִטְרָא דָא.

מתוך מדבש

מאמר "הודאה להשי"ת ביצר טוב ויצה"ר", יבואר בו ענין ההודאה
להשי"ת ברוב עם ולפרסם הנס, כדי שיתגדל כבוד השי"ת, ומהות ההודאה
צריכה להיות בכל האופנים הבאים על האדם.

(מקור המאמר צהר פרשם מרומה דף קע"ז ע"א, וצנזאורינו כרך 1 עמ' תקע-תקע"א)

אוֹדָה יְהוָה בְּכָל לֵב בְּלִשׁוֹן רַבִּים, הֵינּוּ בְּיִצְרָא טָבָא וּבְיִצְרָא בִישָׁא
דְּאִיהוּ שְׂרִי בְּגוּיָה בִיצַר טוֹב וּבִיצַר הָרַע שְׁהֵם שׁוֹרִים בָּאָדָם כְּדִי שִׁיעֲבוֹד
אֶת הַקֶּב"ה בְּשִׁנְיָהּ, דְּהָא עַל פִּלְא אֵית לְאוֹדָה לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא
בְּיִצְרָא טָבָא וּבְיִצְרָא בִישָׁא כִּי עַל הַכֹּל יֵשׁ לַהּוֹדוֹת לַהַקְב"ה עַל יִצַר הַטוֹב
וְעַל יִצַר הָרַע, דְּהָא מְסִטְרָא דְיִצְרָא טָבָא אֲתִי טוֹב לְבַר נֶשׁ כִּי מִצַּד הַיִּצַר
טוֹב בָּא טוֹב לָאָדָם, וְאֵית לְבָרְכָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא הַטוֹב וְהַמְטִיב
וְיֵשׁ לְבָרֵךְ לַהַקְב"ה שֶׁהוּא טוֹב לְטוֹבִים וּמְטִיב גַּם לְרָעִים, וּבְסִטְרָא דְיִצְרָא בִישָׁא
אֲתִי קְטְרוּגָא לְבַר נֶשׁ וּמִצַּד הַיִּצַר הָרַע שְׁבָא קְטְרוּגָא וְעוֹנֵשׁ לָאָדָם, עַכ"ז וְאֵית
לְאוֹדָה לְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּכָל מָה דְאֲתִי עַל בַּר נֶשׁ מְסִטְרָא דָא
וּמְסִטְרָא דָא יֵשׁ לַהּוֹדוֹת לַהַקְב"ה עַל כָּל מָה שְׁבָא עַל הָאָדָם בֵּין מִצַּד זֶה וּבֵין
מִצַּד זֶה, וְהֵינּוּ אִם בָּא לָאָדָם עוֹנֵשׁ מִצַּד הָרַע, צָרִיךְ לַהֲצַדִּיק דִּינוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה
וּלְזַמֵּר צַדִּיק אֶתְהָ ה' עַל כָּל הַבָּא עָלָיו.

בסוד ישרים ועדה, בסוד ישרים, באיגון (ס"א) מלאכין עלאין קדישין) דרזא דקדשא בריה הוא איגון ידעי, דהא כל רזין דקדשא בריה הוא איגון ידעי, ואיגון רזא דיליה, ועל דא בסוד ישרים, ועדה אלין איגון ישראל, פד מתפנשי בעשרה לאודאה ליה לקדשא בריה הוא, ובגין כך אית לאודאה ליה לקדשא בריה הוא על טב ועל ביש, ולפרסמא קמי כלל.

דאי תימא הא איהו ידע אמאי אצטריך לפרסמא, אלא בדא אתייקר קדשא בריה הוא בעלמא לפרסמא נסא, ועל דא קדשא בריה הוא כתיב ביה, (יחזקאל לח כג) והתגדלתי והתקדשתי וגו'.

מתוך מדבש

בסוד ישרים ועדה מש"כ בסוד ישרים פירושו באיגון דרזא דקדשא בריה הוא איגון ידעי שצריך להודות להקב"ה בין אלו הישרים היודעים סוד תורתו של הקב"ה, ולא עוד אלא דהא כל רזין דקדשא בריה הוא איגון ידעי כל הסודות של הקב"ה הם יודעים, ואיגון רזא דיליה ואלו הישרים בעצמם הם סודו של הקב"ה, שכל סוד היחודים נעשה למעלה על ידם, ועל דא בסוד ישרים ועל זה כתוב בסוד ישרים, כדי שעל ידי הודאה בפניהם יתיחד שמו של הקב"ה על ידם, ומש"כ ועדה, אלין איגון ישראל פד מתפנשי בעשרה לאודאה ליה לקדשא בריה הוא אלו הם ישראל כשמתאספים בעשרה להודות להקב"ה, כמו שכתוב וירוממהו בקהל עם, ובגין כך אית לאודאה ליה לקדשא בריה הוא על טב ועל ביש ועל כן יש להודות להקב"ה על הטוב ועל הרע, ולפרסמא קמי כלל ולפרסם לפני הכל את מעשה ה' כי נורא הוא.

דאי תימא הא איהו ידע אמאי אצטריך לפרסמא שאם תאמר הרי הקב"ה יודע הכל למה צריכים לפרסם את הנסים שעשה, אלא בדא אתייקר קדשא בריה הוא בעלמא לפרסמא נסא אלא בזה מתכבד הקב"ה בעולם כשפרסמים את הנס שעשה, ועל דא קדשא בריה הוא כתיב ביה ועל כן כתוב בהקב"ה והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים, וידעו כי אני ה', פי' שמתגדל ומתקדש שמו של הקב"ה ונודע בעולם כשפרסמים את הנסים שעשה עם ישראל.

מאמר כי נר מצוה ותורה אור

תא חזי דהא תנינן, דכד האי סטרא בישא קיימא קמיה דקדשא בריה הוא לאסטאח על עלמא בגין עובדין בישין, קדשא בריה הוא חס על עלמא, ויהיב עיטא לבני נשא לאשתזבא מניה, ולא יכיל לשלטה עליהון ולא על עובדיהון, ומאי איהו עיטא, לאשתדלא באורייתא ולאשתזבא מניה.

מנלן דכתיב (ס"ו ט) כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר, מה פתיב בתריה (ס"ס פסוק כד) לשמרך מאשת רע

מתוך מדבש

מאמר "כי נר מצוה ותורה אור", יתבאר בו שכל המצוות והאזהרות שבתורה הם עצות הקב"ה לישראל ברוב רחמיו, להנצל מהיצר הרע ומקטרוגיו, ומכל הצדדים האחרים שבעולם, להיותם עם קרובו חלקו ונחלתו.

(מקור המאמר בזהר פרשת וישב דף ק"ע"א דליוג, וציאוריו כרך ד עמ' קס-קכ"א)

תא חזי דהא תנינן בא וראה מה שלמדנו, דכד האי סטרא בישא קיימא קמיה דקדשא בריה הוא לאסטאח על עלמא בגין עובדין בישין שכאשר צד הרע שהוא היצר הרע עומד לפני הקב"ה להסטין ולקטרג על העולם בשביל מעשים הרעים שעשו התחתונים, קדשא בריה הוא חס על עלמא ויהיב עיטא לבני נשא לאשתזבא מניה הקב"ה מרחם על העולם ונותן עצה לבני אדם להנצל ממנו, ולא יכיל לשלטה עליהון ולא על עובדיהון כדי שלא יוכל לשלוט עליהם ולא על מעשיהם, ומאי איהו עיטא ומה היא העצה, לאשתדלא באורייתא ולאשתזבא מניה לעסוק בתורה ועי"ז ינצלו ממנו, ר"ל מקטרוגיו ומהעונשים.

ואמר מנלן מאין אנו למדים זה, דכתיב כי נר מצוה היינו קיום מצות עשין, ותורה אור פי' עסק התורה, ודרך חיים היינו השמירה מלעבור על מצות לא תעשין, תוכחות מוסר הוא במקום יסורים, מה פתיב בתריה מה כתוב

מחלקת לשון נכריה, וְדָא הוּא סְטְרָא מְסַבָּא סְטְרָא אַחְרָא, דְּאִיהִי קְיִימָא תְּדִיר קְמִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַסְטָאָה עַל חוּבִיהוֹן דְּבִנֵּי נָשָׂא, וְקְיִימָא תְּדִיר לְאַסְטָאָה לְתַתָּא לְבִנֵּי נָשָׂא, קְיִימָא תְּדִיר לְעִילָא בְּגִין לְאַדְפְּרָא חוּבִיהוֹן דְּבִנֵּי נָשָׂא, וְלְאַסְטָאָה לֹון עַל עוֹבְדִיהוֹן, בְּגִין דִּיתִיִּיהִיבוּ בְּרִשׁוּתִיהָ, כְּמָה דְּעֵבֵד לִיה לְאִיּוֹב [וכו'].

זְכָאָה חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל דְּאִינוֹן מִתְּדַבְּקִין בִּיה בְּקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא כְּדָקָא חֲזִי, וְיִהִיב לֹון עֵיטָא לְאַשְׁתַּזְבָּא מְכַל סְטְרִין אַחְרָנִין דְּעִלְמָא, בְּגִין דְּאִינוֹן עֲמָא קְדִישָׁא לְאַחְסְנָתִיהָ וְחוּלְקִיהָ, וְעַל דָּא יִהִיב לֹון עֵיטָא כְּכָלָא, זְכָאִין אִינוֹן בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְּאִתִּי.

מתוך מדבש

אחריו לְשִׁמְרָף מְאֻשֶׁת רַע הִיא הִיצֵר הָרַע שֶׁהוּא הַנוֹקְבָא דְקִלִּיפָה, מִחֻלְקַת לִשׁוֹן נְכָרִיָּה פִי' מְקִטְרוּגוֹ שֶׁמְקִטְרֵג לְמַעֲלָה עַל עוֹנוֹת בְּנֵי אָדָם, וּמִפֶּרֶשׁ וְדָא הוּא סְטְרָא מְסַבָּא סְטְרָא אַחְרָא וְזֶה הוּא צַד הַטּוֹמָאָה צַד הָאֲחֵר, דְּאִיהִי קְיִימָא תְּדִיר קְמִיָּה קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַסְטָאָה עַל חוּבִיהוֹן דְּבִנֵּי נָשָׂא שֶׁהוּא עוֹמֵד תָּמִיד לְפָנֵי הַקֶּב"ה לְקִטְרֵג עַל עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל בְּנֵי אָדָם, וְקְיִימָא תְּדִיר לְאַסְטָאָה לְתַתָּא לְבִנֵּי נָשָׂא וְעוֹמֵד תָּמִיד לְמַטָּה לְהַטּוֹת בְּנֵי אָדָם מִדֶּרֶךְ הַיִּשָּׁר, וּמִפֶּרֶשׁ קְיִימָא תְּדִיר לְעִילָא בְּגִין לְאַדְפְּרָא חוּבִיהוֹן דְּבִנֵּי נָשָׂא וְלְאַסְטָאָה לֹון עַל עוֹבְדִיהוֹן עוֹמֵד תָּמִיד לְמַעֲלָה לְהַזְכִּיר עוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל בְּנֵי אָדָם וּלְקִטְרֵג עֲלֵיהֶם עַל מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים, וְכֹונֵת הִיצֵר הָרַע הִיא בְּגִין דִּיתִיִּיהִיבוּ בְּרִשׁוּתִיהָ כְּמָה דְּעֵבֵד לִיה לְאִיּוֹב כְּדִי שִׁנְתָּנוּ בְּרִשׁוֹתָיו וַיּוֹכֵל לְכַלּוֹתָם כִּמוֹ שֶׁעָשָׂה לְאִיּוֹב [וכו'].

זְכָאָה חוּלְקָהוֹן דִּישְׂרָאֵל דְּאִינוֹן מִתְּדַבְּקִין בִּיה בְּקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא כְּדָקָא חֲזִי אֲשֶׁרִי חִלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מִתְּדַבְּקִים בַּהֶקֶב"ה כְּרָאוּי, וּבִטְבַּעֲם הֵם מִרוֹחוּקִים מִן הַקְּלִיפּוֹת, וְעוֹד וְיִהִיב לֹון עֵיטָא לְאַשְׁתַּזְבָּא מְכַל סְטְרִין אַחְרָנִין דְּעִלְמָא וְנָתַן לָהֶם עֲצָה לְהַנְצִל מִכָּל צַדִּידִים אֲחֵרִים שֶׁבְּעוֹלָם, בְּגִין דְּאִינוֹן עֲמָא קְדִישָׁא לְאַחְסְנָתִיהָ וְחוּלְקִיהָ לְפִי שֶׁהֵם עִם קְדוּשָׁה לְהִיוֹת חִלְקוֹ וְנַחֲלָתוֹ, וְעַל דָּא יִהִיב לֹון עֵיטָא כְּכָלָא וְעַל כֵּן נָתַן לָהֶם עֲצָה בְּכָל מִינֵי אֲזַהָרוֹת הַתּוֹרָה, זְכָאִין אִינוֹן בְּעִלְמָא דִּין וּבְעִלְמָא דְּאִתִּי אֲשֶׁרִיִּיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מאמר כל מצוה. נר להאיר בעוה"ב

פֶּתַח רַבִּי יוֹסֵי וְאָמַר, (משלי ו כג) כִּי נֵר מְצוּהָ וְתוֹרָה אֹר, וְדֶרֶךְ חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר, כִּי נֵר מְצוּהָ, כָּל מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדֵּל בְּהֵאֵי עֲלָמָא בְּאֵינוֹן פְּקוּדֵין דְּאוֹרֵייתָא, אֶתְסַדֵּר קַמֵּיהּ בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא חַד שְׁרָגָא לְאַנְהָרָא לִיהּ בְּהֵהוּא עֲלָמָא.

וְתוֹרָה אֹר, מֵאֵן דְּאֶתְעַסֵּק בְּאוֹרֵייתָא, זָכִי לְהֵהוּא נְהוֹרָא עֲלָאָה דְּאֶדְלִיקֵת שְׁרָגָא מִנִּיהּ, דְּהָא שְׁרָגָא בְּלֹא נְהוֹרָא לֹא כְלוּם, נְהוֹרָא בְּלֹא שְׁרָגָא אוֹף הָכִי לֹא יָכִיל לְאַנְהָרָא, אִשְׁתַּכַּח דְּכָלָא

מתוך מדבש

מאמר "כל מצוה, נר להאיר בעוה"ב", בו מבואר שעסק התורה מאירה את השכינה, ובקיום כל מצוה מתקן בחינה אחת מהשכינה, וקבלת התוכחות מנינות עליו מעונשי הגיהנום.

(מקור המאמר מהר פרשת מרומה דף קסו ע"א, וצילורינו כרך ז עמ' מעו-מעו)

פֶּתַח רַבִּי יוֹסֵי וְאָמַר לַפְרֵשׁ מִש"כ כִּי נֵר מְצוּהָ וְתוֹרָה אֹר, וְדֶרֶךְ חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר מִש"כ כִּי נֵר מְצוּהָ הֵינּוּ כָּל מֵאֵן דְּאִשְׁתַּדֵּל בְּהֵאֵי עֲלָמָא בְּאֵינוֹן פְּקוּדֵין דְּאוֹרֵייתָא כָּל מִי שְׁעוּסָק בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּקִיּוּם מִצְוֹת הַתּוֹרָה, בְּשֹׂכֵר זֶה אֶתְסַדֵּר קַמֵּיהּ בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא חַד שְׁרָגָא לְאַנְהָרָא לִיהּ בְּהֵהוּא עֲלָמָא נִסְדֵּר לִפְנֵיו עַל יְדֵי כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה שְׂמִיקִים נֵר אֶחָד לְהֵאִיר לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, לִפִּי שַׁע"י כָּל מִצְוָה מִתְקַן בְּחִינָה אֶחָת מִהַמְּלָכוֹת הַנִּקְרָאֹת נֵר.

וּמִש"כ וְתוֹרָה אֹר פִּירוּשׁוֹ מֵאֵן דְּאֶתְעַסֵּק בְּאוֹרֵייתָא מִי שְׁעוּסָק בַּתּוֹרָה, זָכִי לְהֵהוּא נְהוֹרָא עֲלָאָה דְּאֶדְלִיקֵת שְׁרָגָא מִנִּיהּ זוֹכֵה לְאוֹר הָעֲלִיּוֹן שְׂמִמְנוּ מְדַלִּיקִים אֶת הַנֵּר, ר"ל שְׂזוֹכֵה לְהַמְשִׁיךְ אוֹר עֲלִיּוֹן מִהַתְּפָאֶרֶת שָׁבוּ אוֹר הַתּוֹרָה, כְּדִי לְהַדְלִיק וּלְהֵאִיר מִמֶּנּוּ אֶת הַמְּלָכוֹת שֶׁהֵיא סוּד נֵר, דְּהָא שְׁרָגָא בְּלֹא נְהוֹרָא לֹא כְלוּם כִּי נֵר בְּלִי אוֹר אֵינוֹ כְּלוּם, וְכֵן נְהוֹרָא בְּלֹא שְׁרָגָא אוֹף הָכִי לֹא יָכִיל לְאַנְהָרָא אוֹר בְּלִי נֵר גַּם כֵּן אֵינוֹ יָכוֹל לְהֵאִיר, אִשְׁתַּכַּח דְּכָלָא דָּא לְדָא אֶצְטְרִיף

דא לְדא אַצטריף, אַצטריף עוֹבְדא לְאַתְקנא שְׂרָגא, וְאַצטריף
לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא לְאַנְהָרָא שְׂרָגא, זָפָא אִיהוּ מֵאן דְּאַתְעֶסֶק בָּהּ
בְּנִהוּרָא וּבְשְׂרָגָא.

וְדִרְךָ חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר, אֲרַח חַיִּים לְאַעֲלָא בֵּיהּ לְעִלְמָא דְּאַתִּי,
אֵינּוֹן תּוֹכְחוֹת דְּמִקְבֵּל בְּרִי נֶשׁ, לְאַעֲדָא גְרָמִיהּ מֵאַרְחַח בֵּישׁ,
וּלְמִיָּהּ בְּאַרְחָא טָבָא.

מתוך מדבש

נמצא שזה צריך לזה לזה, והיינו אַצטריף עוֹבְדא לְאַתְקנא שְׂרָגא צריך
לעסוק במעשה המצות כדי לתקן את הנר שהוא תיקון המלכות, וְאַצטריף לְמַלְעֵי
בְּאוֹרֵייתָא לְאַנְהָרָא שְׂרָגא וצריך לעסוק בתורה שהוא תיקון התפארת כדי
להאיר את הנר שהוא המלכות, לכן זָפָא אִיהוּ מֵאן דְּאַתְעֶסֶק בָּהּ בְּנִהוּרָא
וּבְשְׂרָגָא אשרי מי שעוסק בתורה שהיא האור ובמצוה שהיא הנר.

ומש"כ וְדִרְךָ חַיִּים תּוֹכְחוֹת מוֹסֵר פירושו אֲרַח חַיִּים לְאַעֲלָא בֵּיהּ לְעִלְמָא
דְּאַתִּי דרך החיים שעל ידו יבוא לעולם הבא, אֵינּוֹן תּוֹכְחוֹת דְּמִקְבֵּל בְּרִי נֶשׁ
הם דברי תוכחות שמקבל האדם בשמחה ובסבר פנים יפות ממוכחו, לְאַעֲדָא
גְרָמִיהּ מֵאַרְחַח בֵּישׁ וּלְמִיָּהּ בְּאַרְחָא טָבָא כדי לסור מדרך הרע וללכת בדרך
הטוב, כי על ידי דברי המוסר שאדם מקבל ממוכחו, או מה שהוא מייסר את
עצמו כדי להבדל מכל טומאה ולהתנהג בדרך טובים, אלו הם המגינים עליו
מעונשי הגיהנם, והם לו צדה לדרך ושמירה כדי ללכת בשלום לעולם הבא, ושם
יהנה משכר תורתו ומצותיו.

מאמר בכח נר מצוה שורפים את הקליפות

ובכל אבר ואבר (דאיהו נרא דכל פקודא) בעי בר נש לאמלכא לקדשא בריה הוא, ולתקנא ליה אתר דכיא ונקייה לשריא ליה תמן, ובגין דא צריך בר נש לבערא מניה מפל אבר ואבר, כל מחשבין וכל הרהורין בישין דטנופין דאינון קליפין, וצריך לאוקדא לון בכל פקודין פשרים, דשריין על כל אבר ואבר.

מתוך מדבש

מאמר "בכח נר מצוה שורפים את הקליפות", יבואר בו כח המצות הנקראות נרות, השורות על אברי האדם, ובכח הנשמה שבו יחפש ויבער מחשבותיו הטורדות אותו מעבודת קונו.

(מקור המאמר צמיקוי זכר מיקון ע דף קל ע"ב וצלאריטו כרך ג עמ' מט-ס)

בכל אבר ואבר של האדם שורה בו השם יהו"ה, בעי בר נש לאמלכא לקדשא בריה הוא צריך האדם להמליך את הקב"ה ולקבל עליו עול מלכות שמים, ולתקנא ליה אתר דכיא ונקייה לשריא ליה תמן ולתקן לו מקום טהור ונקי מן העונות, כדי להשרות שם את הקב"ה, כי הוא אינו שורה באבר פגום, ובגין דא צריך בר נש לבערא מניה מפל אבר ואבר ובשביל זה צריך האדם לבער ממנו מכל אבר ואבר כל מחשבין וכל הרהורין בישין דטנופין דאינון קליפין כל המחשבות שבמוח וכל ההרהורים רעים והמטונפים שבלב שהם מצד הקליפות, ור"ל שצריך להזהר מלהרהר לעשות עבירה באחד מאבריו, כגון להסתכל בעיניו בעריות, או לדבר בפיו דבורים אסורים וכיוצא בזה, כי אותם ההרהורים שהם הקליפות, נדבקות באותם האברים שחשב לעשות בהם רע, (ה"ג סג"ב 6) וצריך לאוקדא לון בכל פקודין דשריין על כל אבר ואבר וצריך לשרוף לאותם הקליפות, על ידי אש קודש השורה על אותו האבר בקיום המצוות השייכות לאותו האבר.

ספר מאמרי חנוכה תזזחכ כג
דאינן גרות, דכל פקודא גר אתקריאת, הדא הוא דכתיב (משלי ו
כג) פי גר מצוה.
גר יהו"ה נשמת אדם (שס כ מ), ובה צריך למהוי (שס) חופש כל
חדרי בטן.

מאמר גר ה' נשמת אדם
אמר לי, אדפרתן מלתא עלאה, ובני עלמא לא ידעין, ולא
משגיחין, יתיב שעתא ובכה, אמר, ווי לבני נשא דאזלין

מתוך מדבש
ומפרש ואמר דאינן גרות כי המצות הם נקראות גרות, דכל פקודא גר
אתקריאת כי כל מצוה נקראת גר, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב פי
גר מצוה ועל ידי אש הנרות של רמ"ח מצות עשה, שורפים ומבערים את
הקליפות השורות באברים על ידי הרהורי עבירה.
ועוד כתוב גר יהו"ה נשמת אדם שגם הנשמה נקראת גר, לכן ובה צריך
למהוי חופש כל חדרי בטן ובכח הנשמה צריך לחפש את כל חדרי בטן,
שהם ההרהורים שבקירות לבו המטרידות אותו מעבודת קונו, וצריך לבערם ולבטלם.

מאמר "גר ה' נשמת אדם", בו יתבאר כי מקור מחצב נשמות ישראל
הוא מהשכינה הק', וכל מילה מהתורה הנאמרת בפיהם מאירה ומלהיבה
את אור נשמתם עד שמתנענעים כאור הגר.
(מקור המאמר זהו פרשת פנחס דף ר"ט ע"ב-ר"ט ע"א, ונציאונו כרך יד עמ' ע"ה-ע"ו)
אמר לי רבי שמעון [לר' אבא], אדפרתן מלתא עלאה הזכרתי דבר גדול,
ובני עלמא לא ידעין ולא משגיחין ובני העולם אינם יודעים ואינם
משגיחים על זה, יתיב שעתא ובכה ישב שעה מועטת ובכה, אמר רבי שמעון,

כְּבַעֲרֵי חֶקְלָא בְּלֹא סוּכְלָתָנוּ, בְּמִלָּה דָּא בְּלַחֲדוּי אֲשַׁתְּמוּדָעָן
נִשְׁמַתְהוֹן קְדִישֵׁין דִּישְׂרָאֵל, בֵּין נִשְׁמַתְהוֹן דְּעַמִּין, נִשְׁמַתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל
אֲתַגְזְרוּ מִגּוּ בּוּצִינָא קְדִישָׁא דְדָלִיק, דְּכַתִּיב (מַשְׁלִי כ כו) גֵּר יְהוּ"ה
נִשְׁמַת אָדָם, וְהָאִי גֵר בְּשַׁעֲתָא דְאַתְאַחַד (י"א דְאַתְדָּלִיק) מִגּוּ אוֹרֵייתָא
דְּלַעֲיִלָא, לֹא שְׂכִיף נְהוֹרָא עָלֶיהָ אֲפִילוּ רְגָעָא, וְרָזָא דָּא (מַסְלִיס פג
ג) אֱלֹהִי"ם אֵל דְּמִי לָךְ, כְּגֻוּנָא דָּא כְּתִיב (יִשְׁעִיה סג ו) הַמְּזַכֵּרִים אֶת
יְהוּ"ה אֵל דְּמִי לָכֶם, לֹא שְׂכִיכוּ לְכוֹן.

נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא פִּינּוֹן דְאַתְאַחַדָּא גוּ פְתִילָה, הֵהוּא נְהוֹרָא לֹא
שְׂכִיף לְעַלְמִין, אֲלֹא מִתְנַעֲנַע נְהוֹרָא לְכָאן וּלְכָאן,

מתוך מדבש

ווי לבני נשא דאזלין כְּבַעֲרֵי חֶקְלָא בְּלֹא סוּכְלָתָנוּ אוי לבני אדם שהולכים
כבהמות השדה בלא התבוננות, כי אם יתבוננו יראו כי בְּמִלָּה דָּא בְּלַחֲדוּי
אֲשַׁתְּמוּדָעָן נִשְׁמַתְהוֹן קְדִישֵׁין דִּישְׂרָאֵל בֵּין נִשְׁמַתְהוֹן דְּעַמִּין בדבר זה
בלבד יש היכר בין נשמות הקדושות של ישראל, לבין נשמותיהם של העמים, כי
נִשְׁמַתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל אֲתַגְזְרוּ מִגּוּ בּוּצִינָא קְדִישָׁא דְדָלִיק כי נשמותיהם של
ישראל נחצבו מנר הקדוש הדולק, שהיא המלכות, דְּכַתִּיב גֵּר יְהוּ"ה שהוא
המלכות, נִשְׁמַת אָדָם ממנה נחצבה נשמת האדם, וְהָאִי גֵר בְּשַׁעֲתָא דְאַתְדָּלִיק
מִגּוּ אוֹרֵייתָא דְלַעֲיִלָא וזה הנר בשעה שנדלק מן התורה העליונה שהוא התפארת,
לֹא שְׂכִיף נְהוֹרָא עָלֶיהָ אֲפִילוּ רְגָעָא אור הנר אינו שוקט אפילו רגע, לכן
המלכות לעולם משוררת להתפארת, וְרָזָא דָּא וסוד זה נרמז במש"כ אֱלֹהִי"ם
אֵל דְּמִי לָךְ שהמלכות הנקראת אֱלֹהִי"ם אינה דוממת ושוקטת לעולם מלשורר
להתפארת. כְּגֻוּנָא דָּא כְּתִיב כעין זה כתוב הַמְּזַכֵּרִים אֶת יְהוּ"ה הם נשמות
הצדיקים, אֵל דְּמִי לָכֶם פירושו לֹא שְׂכִיכוּ לְכוֹן אל תשקטו מלהזכיר תמיד
לפני הקב"ה את צרות ישראל, עד יכונן וישים את ירושלים תהלה בארץ.

והנה נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא פִּינּוֹן דְאַתְאַחַדָּא גוּ פְתִילָה אור הנר כיון שנתאחז
עם הפתילה, הֵהוּא נְהוֹרָא לֹא שְׂכִיף לְעַלְמִין זה האור אינו שוקט
לעולם, אֲלֹא מִתְנַעֲנַע נְהוֹרָא לְכָאן וּלְכָאן אלא האור מתנענע לכאן ולכאן,

וְלֹא מִשְׁתַּכִּיף לְעֵלְמִין, פְּגוּזָא דָּא יִשְׂרָאֵל, דְּנִשְׁמַתִּיהוּ מִגּוֹ
הַהוּא נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא, פִּינּוֹן דְּאָמַר מְלָה חֲדָא דְאוֹרִייתָא, הָא
נְהוֹרָא דְלִיק וְלֹא יִכְלוֹן אִינוּן לְאַשְׁתַּכָּא, וּמִתְנַעֲנֵן לְכָאן וּלְכָאן
וּלְכָל סְטָרִין, פְּנֵהוֹרָא דְשִׁרְגָא, דְּהָא (מסלי כ מ) גַּר יְהוּ"ה נִשְׁמַת
אָדָם פְּתִיב.

וּכְתִיב (יחזקאל לד לא) אָדָם אָתָּם, אָתָּם קְרוּיִין אָדָם וְלֹא אוֹמִין,
נִשְׁמַתִּין דְּעָמִין מְדַעִיכוּ דְקָשׁ, בְּלֹא נְהוֹרָא דְשָׁרִי עֲלֵיהוּ,
וְעַל דָּא מִשְׁתַּכִּין וְלֹא מִתְנַעֲנֵן, דְּהָא לִית לוֹן אוֹרִיתָא וְלֹא
דְלָקִין בָּהּ, וְלֹא נְהוֹרָא שְׂרִיָא בְּהוֹן, אִינוּן קְיָיִמִין פְּעָצִים, בְּגוֹ

מתוק מדבש

וְלֹא מִשְׁתַּכִּיף לְעֵלְמִין ואִינוּ שׁוֹקֵט וְנָח לְעוֹלָם, פְּגוּזָא דָּא יִשְׂרָאֵל
דְּנִשְׁמַתִּיהוּ מִגּוֹ הַהוּא נְהוֹרָא דְשִׁרְגָא כַּעֲיִן זֶה הֵם יִשְׂרָאֵל שְׁנִשְׁמַתָּם הִיא
מִתּוֹךְ אוֹתוֹ אֹר הֵנֶר שֶׁהִיא הַמְּלָכּוֹת, לִכְן פִּינּוֹן דְּאָמַר מְלָה חֲדָא דְאוֹרִייתָא
כִּינּוֹן שְׁאוּמְרִים דְּבַר אֶחָד שֶׁל תּוֹרָה, הָא נְהוֹרָא דְלִיק וְלֹא יִכְלוֹן אִינוּן
לְאַשְׁתַּכָּא הִרִי אֹר נִשְׁמַתָּם דּוֹלֵק וּמִתְלַהֵב בְּקִרְבָּם, לִכְן אִינֵם יְכוּלִים לְשׁוֹקֵט
וּלְנוּחַ, וּמִתְנַעֲנֵן לְכָאן וּלְכָאן וּלְכָל סְטָרִין פְּנֵהוֹרָא דְשִׁרְגָא וּמִתְנַעֲנֵים
לְכָאן וּלְכָאן וּלְכָל הַצַּדִּידִים כְּאוֹר הֵנֶר, דְּהָא גַּר יְהוּ"ה נִשְׁמַת אָדָם פְּתִיב
הִרִי שֶׁנִּשְׁמַתָּה דּוּמָה לִנֵּר.

וּכְתִיב אָדָם אָתָּם וּדְרָשׁוּ חוֹז"ל (נמס' נבא מניעא דף קיד ע"ג) אָתָּם קְרוּיִין אָדָם
וְלֹא אוֹמִין ואִין אוֹמוֹת הָעוֹלָם קְרוּיִין אָדָם, כִּי נִשְׁמַתִּין דְּעָמִין מְדַעִיכוּ
דְקָשׁ הַנִּשְׁמַתוֹת שֶׁל הַגּוֹיִם הִיא מִקֵּשׁ הַכְּבוֹי, בְּלֹא נְהוֹרָא דְשָׁרִי עֲלֵיהוּ בְּלֹא
אֹר הַשּׁוֹרָה עֲלֵיהֶם, ר"ל נִשְׁמַתָּם הִיא מִן הַקְּלִיפּוֹת שֶׁהֵם כִּקֵּשׁ הַכְּבוֹי בְּלִי שׁוּם
אֹר, וְעַל דָּא מִשְׁתַּכִּין וְלֹא מִתְנַעֲנֵן וְעַל כֵּן הֵם שׁוֹקֵטִים וְאִינֵם מִתְנַעֲנֵים,
דְּהָא לִית לוֹן אוֹרִיתָא וְלֹא דְלָקִין בָּהּ כִּי אִין לֵהֶם תּוֹרָה וְאִינֵם נִדְלָקִים
וּמִתְלַהֲבִים בָּהּ, וְלֹא נְהוֹרָא שְׂרִיָא בְּהוֹן ואִין שׁוּם אֹר שׁוֹרָה בְּתוֹכָם, וְאִף
אִם הֵם לוֹמְדִים תּוֹרָה אִינוּן קְיָיִמִין פְּעָצִים הֵם עוֹמְדִים כְּמוֹ עֲצִים יְבֻשִׁים, בְּגוֹ

נוֹרָא דְדָלִיק, בְּלֹא נְהוּרָא דְשָׂרִיא עֲלֵיהּ, וְעַל דָּא מְשַׁתְּכִין בְּלֹא
נְהוּרָא בְּלָל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, דָּא אִיהוּ בְּרִירו דְמִלָּה, זַפָּא חוּלְקִי דְזַכִּינָא
לְהֵאִי לְמִשְׁמַע דָּא.

מאמר הנשמות נטהרות בעסק הסודות שבתורה
אִי נְשָׁמַתִּין חֲמֻרִים, דְּאֵינוֹן כְּמֵאנִי חֶרֶס, שְׂבִירָתָן זֶה הִיא טְהוּרָתָן,
כְּמָה דְּאֵת אָמַר נִשְׁבְּרוּ נְטָהְרוּ, וְרָזָא דְמִלָּה (פִּתְלִים נָא יֵט) זַכִּי
אלהי"ם רוח נשברה וגו'.

מתוך מדבש

נוֹרָא דְדָלִיק בתוך אש הדולק, כלומר בתוך בני ישראל שנשמתם דולקת ומאירה,
בְּלֹא נְהוּרָא דְשָׂרִיא עֲלֵיהּ ועל הגוים אינו שורה שום אור כלל, וְעַל דָּא
מְשַׁתְּכִין בְּלֹא נְהוּרָא בְּלָל ועל כן הם שוקטים בלי אור כלל.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, דָּא אִיהוּ בְּרִירו דְמִלָּה זהו בירורו של זה הדבר, זַפָּא
חוּלְקִי דְזַכִּינָא לְהֵאִי לְמִשְׁמַע דָּא אשרי חלקי שזכיתי לשמוע דבר זה.

מאמר "הנשמות נטהרות בעסק הסודות שבתורה", בו יתבאר מעלת
העוסקים בתשובה ובתורה שבכתב ושבעל פה, וביתר שאת אלו העוסקים
בסודות התורה.

(מקור המאמר מהר פרשת צהעלותן דף קנג ע"א צדע"א מהימנא, ונצי"אוריט כרך יב עמ' תנ)

אִי נְשָׁמַתִּין חֲמֻרִים אם הנשמות הם עדיין בגוף חומרי, דְּאֵינוֹן כְּמֵאנִי חֶרֶס
שהן נמשלים לכלי חרס, הרי שְׂבִירָתָן זֶה הִיא טְהוּרָתָן כלומר על ידי שישבר
את לבבו בתשובה והכנעה על עונותיו, על ידי זה יטהר, כְּמָה דְּאֵת אָמַר כמו
שנאמר בכלי חרס (נמס' כלים רפ"ג) נִשְׁבְּרוּ נְטָהְרוּ, וְרָזָא דְמִלָּה וסוד הדבר

אָבֵל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא דְּבִכְתָּב, וּבְאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, דְּאֵינוֹן אֵשׁ וּמִים, וְאֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּרִזֵּי דְּאוֹרֵייתָא דְּאִיהוּ אֹר, דְּכְתִיב בָּהּ (מְשִׁלִּי ו' כג) וְתוֹרָה אֹר, בְּאוֹרֵייתָא אֵינוֹן מִתְּדַפִּין בָּהּ.

מאמר הקב"ה חשק בשיר ושבח על נפלאותיו
רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח, (תהלים קכ ב) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל יְהוָה בַּצִּנּוֹתָהּ לִי
קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי, שִׁירִים תְּאֲבִים בְּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבְרִיאת

מתוך מדבש

שעל ידי שבירת הלב נטהרים, דכתיב זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשָׁכָהּ לֵב נִשְׁבֵּר
ונדכה אלהים לא תבזה.

אָבֵל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא דְּבִכְתָּב וּבְאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, דְּאֵינוֹן
אֵשׁ וּמִים אַבֵּל אֵלוּ שְׁעוּסָקִים כְּתוּרָה שְׂכִכְתָּב וּכְתוּרָה שְׂבַעַל פֶּה שֶׁהֵם
נִמְשָׁלִים לֵאשׁ וּמִים, וְאֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּרִזֵּי דְּאוֹרֵייתָא דְּאִיהוּ אֹר וְאֵלוּ
שְׁעוּסָקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה הַנִּמְשָׁל לֵאשׁ, דְּכְתִיב בָּהּ שְׁנֵאמַר בֵּה וְתוֹרָה אֹר,
הִנֵּה אֵלוּ הַנִּשְׁמוֹת בְּאוֹרֵייתָא אֵינוֹן מִתְּדַפִּין בָּהּ כְּתוּרָה הֵן נִטְהָרוּת, וְאֵינוֹן
צְרִיכוֹת לִטְהָרָת הַגִּיחָנִם.

מאמר "הקב"ה חשק בשיר ושבח על נפלאותיו", מבואר בו גודל מעלת
השיר והשבח לפני הש"ת, עד שכביכול חשק בהם באמירתם לפניו ית"ש.

(מקור המאמר זוהר חדש פרשת צלאשית דף י ע"ב, ונמצאוינו כרך א עמ' קסד)

רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח הַקָּדִים בְּמָה שְׂכִכְתָּב שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל יְהוָה בַּצִּנּוֹתָהּ
לִי קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי וּמִפְרֵשׁ מַה הֵם שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, וְאֵמַר שִׁירִים תְּאֲבִים
הֵם שִׁירִים חֲשׂוּקִים וְנִחְמָדִים, אֲשֶׁר בְּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבְרִיאת שְׁמִים

שמים וארץ, כדי להללו ולשבחו, שהוא יוצר הכל, השמים
אומרים שירה לפניו, שנאמר (שם י"ג) השמים מספרים כבוד א"ל,
והארץ אומרת שירה, שנאמר (שם ט"ו) שירו ליהו"ה כל הארץ.

ועוד שכל העולם תאבים ושמחים לפאר ליוצרים, בחזותם
נפלאותיו בשמים ובארץ, וזהו בראשית, עיין באותיות
ותראה, שי"ר תא"ב, כלומר תא"ב לומר שי"ר, על נפלאותיו
בשמים ובארץ. איזה הוא אותם המעלות שהיה דוד המלך עליו
השלוש אומר, אלו הם אותם השירים של אותם המעלות, שהם
השמים, שנאמר (עמוס ט' ו') הבונה בשמים מעלותיו, ודוד תאב
להם, והיה אומרים, וזהו שיר תאב.

מתוק מדבש

וארץ, כדי להללו ולשבחו שהוא יוצר הכל. הנה השמים אומרים
שירה לפניו, שנאמר השמים מספרים כבוד א"ל, והארץ אומרת
שירה, שנאמר שירו ליהו"ה כל הארץ.

ועוד שכל העולם תאבים חושקים ושמחים לפאר ליוצרים, בחזותם
בראותם נפלאותיו בשמים ובארץ, וזהו בראשית, עיין והתבונן
באותיות בראשית, ותראה שיש בה ב' תיבות שי"ר תא"ב, כלומר, תא"ב
לומר שי"ר הקב"ה חשק שיאמרו לפניו שירים ותשבחות על נפלאותיו
בשמים ובארץ. ושואל איזה הוא ומה הם אותם המעלות שהיה דוד
המלך עליו השלוש אומר, ומשיב אלו הם אותם השירים של אותם
המעלות, שהם השמים, שנאמר הבונה בשמים מעלותיו (נחמ"י כתב, ש"ל
עליותיו) דהיינו השמים נקראים מעלות, ודוד תאב וחשק להם, והיה אומרים,
וזהו נוסחיקון של מלת בראשית שיר תאב שחשק לומר שיר.

מאמר הילול להקב"ה בעוד הנפש עם הגוף
בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת יְהו"ה, עַד לֹא תִפּוֹק מִן עֲלֵמָא, בְּעוֹד דְּאַנְתָּ
אַשְׁתַּכַּח עִם גּוּפָא. וְכָל קְרָבִי אֶת שֵׁם קְדִישׁוֹ, אֵינּוֹן
שְׂיִיפִי גּוּפָא דְמִשְׁתַּתְּפִי בְּחֻדָּא בְּרוּחָא, הִשְׁתָּא דְתִשְׁתַּכַּח עִמָּה,
אַקְדִּימוּ לְבָרְכָא שְׁמָא קְדִישָׁא, עַד לֹא יִמְטִי זְמָנָא דְלֹא תִיכְלוֹן
לְבָרְכָא וְלֹא תִבְתָּא בְּתִיבְתָּא, וְעַל דָּא אָמַר בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת
יְהו"ה הַלְלוּיָהּ.

מתוך מדבש

מאמר "הילול להקב"ה בעוד הנפש עם הגוף", יתבאר בו רב מעלת
הברכות בעוד נשמת האדם נמצאת בגופו וכל אבריו משתתפים יחד עם
רוחו בברכה והילול להשי"ת.

(מקור המאמר זוהר פרשת ויקהל דף קנ"ט ע"ב, ונצי"אורינו כרך ח עמ' רל"ט)

בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת יְהו"ה כְּלוֹמַר תִּבְרָכִי אֶת ה' עַד לֹא תִפּוֹק מִן עֲלֵמָא עַד
שֶׁלֹא תִצָּא מִזֶּה הָעוֹלָם, בְּעוֹד דְּאַנְתָּ אַשְׁתַּכַּח עִם גּוּפָא בְּעוֹד שֶׁאֵת
נִמְצָאָת עִם הַגּוּף, וּמִשְׁכָּח וְכָל קְרָבִי אֶת שֵׁם קְדִישׁוֹ פִּירוּשׁוֹ אֵינּוֹן שְׂיִיפִי
גּוּפָא דְמִשְׁתַּתְּפִי בְּחֻדָּא בְּרוּחָא אֵלּוּ הֵם אַבְרֵי הַגּוּף הַמִּשְׁתַּתְּפִים יַחַד עִם
הָרוּחַ, הִשְׁתָּא דְתִשְׁתַּכַּח עִמָּה אַקְדִּימוּ לְבָרְכָא שְׁמָא קְדִישָׁא עֲתָה שֶׁאַתֶּם
נִמְצָאִים עִם הַנֶּפֶשׁ תִּקְדִּימוּ לְבָרֵךְ אֶת שֵׁם הַקְּדוֹשׁ, עַד לֹא יִמְטִי זְמָנָא דְלֹא
תִיכְלוֹן לְבָרְכָא וְלֹא תִבְתָּא בְּתִיבְתָּא עַד שֶׁלֹא יִגִּיעַ הַזְמָן שֶׁלֹא תוּכְלוּ לְבָרֵךְ
וּלְשׁוֹב בְּתִשְׁבּוּבָה, וְעַל דָּא אָמַר דּוֹד בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת יְהו"ה
הַלְלוּיָהּ תִּבְרָךְ נַפְשִׁי אֶת ה' וְגַם אַתֶּם כּוֹלֶכֶם הַלְלוּ י"ה.

מאמר ע"י השיר והשבח ניצולים מכל צרה

אֹדָה יְהו"ה בְּכָל לֵב, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ בְּיָצֵר הַטּוֹב וּבְיָצֵר הָרָע, בְּגִין דְּאֵינוֹן מְשַׁתְּפָחִי תְּדִיר לְגַבְיָה דְּכָר נָשׁ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (דנריס 1 ה) בְּכָל לִבְכָּךְ וְאוֹקְמוּהָ, בְּסוֹד יִשְׁרִים (וְעֵדָה) אֵלֶין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּכָל דְּרָגִין בָּהּ מִתְעַטְרֵן, כְּהָנִי וְלִיּוֹאִי, צְדִיקֵי וְחֹסִידֵי, יִשְׁרִים וְעֵדָה, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (מסילס פג ג) נֶצֶב בְּעֵדַת א"ל, וְאֵינוֹן רְזָא דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעֲטֵר בָּהּ, וּבְגִין כֵּן בְּעֵי כָּר נָשׁ

מתוך מדבש

מאמר "ע"י השיר והשבח תמיד ניצולים מכל צרה", מכואר בו שמתוך שהיצר טוב והיצה"ר נמצאים תמיד באדם, אי אפשר לעשות שום עבודה בלעדיו, לכן בהתגברות על היצה"ר ישלים עמו לטוב, וע"י שירות ותשבחות להש"ת כראוי, יזכה לקבלת התפלות.

(מקור המאמר זוהר פרשת ושלח דף קעט ע"ג - קעט ע"א, ונציאונו כרך ג עמ' תרלו-תרלט)

אֹדָה ה' בְּכָל לֵב, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ כְּמוֹ שִׁכְרָא פִּירְשׁוּ חו"ל בְּמִדְרָשִׁים, כִּי בְּכָל לֵב הֵינּוּ בְּיָצֵר הַטּוֹב וּבְיָצֵר הָרָע וּבִשְׁנֵיהֶם תֵּתִין הוֹדָאוֹת לְהַקְבִּיָּה, דְּהֵינּוּ שִׁתְּגַבֵּר עַל הַיָּצֵר הָרָע עַד שֶׁגַּם הוּא יִשְׁלִים עִמָּךְ, בְּגִין דְּאֵינוֹן מְשַׁתְּפָחִי תְּדִיר לְגַבְיָה דְּכָר נָשׁ לְפִי שְׁנֵיהֶם נִמְצְאוּ תָּמִיד אֶצֶל הָאָדָם, וְאִי אִפְשָׁר לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֲבוּדָה מִבְּלַעֲדֵם, כְּמָה דְּאֵת אָמַר בְּכָל לִבְכָּךְ, וְאוֹקְמוּהָ וּבִיָּאָרוּ חו"ל בְּמִס' בְּרֻכּוֹת דָּף נד ע"א, דְּהֵינּוּ בִּיָּצֵר טוֹב וּבִיָּצֵר הָרָע, בְּסוֹד יִשְׁרִים, אֵלֶין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל הֵם יִשְׂרָאֵל הַנִּקְרָאִים יִשְׁרִים, דְּכָל דְּרָגִין בָּהּ מִתְעַטְרֵן כִּי כָל הַמִּדְרָגוֹת מִתְעַטְרוֹת בָּהֶם, כְּהָנִי בַּחֲסֵד, וְלִיּוֹאִי בַּגְבוּרָה, צְדִיקֵי בִּישׁוּד, וְחֹסִידֵי בְּנִצָּח וְהוּד (כמ"ט ט"א ז ט) וּגְלִי מִסִּידֵי יִשְׁמֹר, יִשְׁרִים בְּהַתְּפָאֶרֶת, וְעֵדָה בְּמַלְכוּת, וּמִבִּיא רֵאִיָּה כִּי מֵלֶת עֵדָה בְּמַלְכוּת כְּמָה דְּאֵת אָמַר נֶצֶב בְּעֵדַת א"ל וְכִמּוֹ שֶׁשֶּׁם א"ל הוּא בְּמַלְכוּת כֵּן מֵלֶת עֵדָה הַכְּתוּבָה אֶצְלוֹ הִיא בְּמַלְכוּת, וְאֵינוֹן רְזָא דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעֲטֵר בָּהּ וְהֵם סוֹד שֶׁהַקְבִּיָּה שֶׁהוּא הַתְּפָאֶרֶת מִתְעַטֵּר בָּהֶם, ר"ל ע"י הַמִּצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁכָּל אֱלֹהֵי הַבְּחִינֹת שֶׁבִּישְׂרָאֵל עוֹשִׂים, מַעֲלִים

לְשִׁבְחָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּדִיר, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתֵרְעִי בְּשִׁירִין וְתוֹשִׁבְחָן, וּמֵאֵן דִּידַע לְשִׁבְחָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדָקָא יָאוּת, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָבִיל צְלוּתִיה וְשׁוֹיב לִיה, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב (ס' 65 יד-ט) אֲשַׁגְּבֶהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי וְגו', אֲרֵךְ יָמִים וְגו' [וכו'].

רְנִי פִלַט תְּסוּבְּבִי סְלָה, יְסוּבְּבִי סְלָה מִבְּעִי לִיה, מֵאִי תְּסוּבְּבִי, אֵלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית בְּהוּ דְּרָגִין לְהַצְלָה, תְּסוּבְּבִי בְּהוּ

מתוך מדבש

מ"ן [התעוררות התחתונים] וממשיכים מוחין הנקראים עטרות להתפארת, וּבְגִין כֵּן בְּעִי בְּרִי נֵשׁ לְשִׁבְחָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּדִיר ולפיכך צריך האדם תמיד לשבח להקב"ה, בְּגִין דְּאִיהוּ אֲתֵרְעִי בְּשִׁירִין וְתוֹשִׁבְחָן לפי שהוא רוצה בשירות ותשבחות של ישראל, וּמֵאֵן דִּידַע לְשִׁבְחָא לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדָקָא יָאוּת ומי שיודע לשבח להקב"ה כראוי, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָבִיל צְלוּתִיה וְשׁוֹיב לִיה הקב"ה מקבל תפלתו ומציל אותו הָדָא הוּא דְּכִתִּיב אֲשַׁגְּבֶהוּ כִּי אֲצִילֶהוּ מִן הַחַיּוֹת הַמִּמִּיתוֹת, כִּי יָדַע שְׁמִי הוּאִיל וְהוּא יוֹדַע וּמְכִיר שְׁמִי לַהֲיוֹת חַרַד מִפְּנֵי, יְקָרָאֵנִי וְאֶעֱנֶהוּ, כִּי לֹכֵן כֹּאשֶׁר יִקְרָא אֵלַי אֶעֱנֶה לוֹ, עֲמוּ אֲנִכִּי בַצֶּרֶחַ, כִּי בַעַת בּוֹא צֶרֶחַ בַּעוֹלָם אֵהִיָּה עֲמוּ לְהַצִּילוֹ מִמֶּנָּה, אֲחַלְצֶהוּ וְאֲכַבְּדֶהוּ, כִּי אוֹצִיא אוֹתוֹ מִן הַצֶּרֶחַ וְעוֹד אֲרַבָּה כְּבוֹדוֹ, אֲרֵךְ יָמִים אֲשַׁבֵּיעֶהוּ, כִּי יִהְיֶה שְׁבַע מֵהֶם לְגוֹדֵל הַרְבּוּי, וְאֵרָאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי, כִּי בַעֲיִנִּי יִרְאֶה בִּימֵי תְּשׁוּעָתִי ה' [וכו'].

ומש"כ רְנִי פִלַט תְּסוּבְּבִי סְלָה קשה אם הפירוש מש"כ רני פלט, אשורר וארנן, על הפליטה כִּי עַל הַהַצְלָה מִצֶּר הַסּוּבָב אוֹתִי סְלָה, אִם כֵּן יְסוּבְּבִי סְלָה מִבְּעִי לִיה כְּלוּמַר רְנִי פִלַט מִן הַיֵּצֵר הָרַע אֲשֶׁר יְסוּבְּבִי סְלָה, מֵאִי תְּסוּבְּבִי לֵמָּה אֲמַר לְשׁוֹן נוֹכַח כְּלָפִי הַקַּב"ה אֵתָּה תְּסוּבְּבִי, וּמִתְרַץ מִשְׁכֹּךְ תְּסוּבְּבִי סְלָה אֵלִין אֵינּוֹן שִׁירִין דְּאִית בְּהוּ דְּרָגִין לְהַצְלָה אִלּוּ הֵם הַשִּׁירִים שִׁישׁ בָּהֶם מִדְּרָגוֹת שֶׁל הַצֶּלָּה, דִּהְיִינוּ סְגוּלָּה לְהַצִּיל אֶת הָאָדָם מִכָּל צָרָה, כִּי עָ"י דְּבָרֵי הַשִּׁיר נַעֲשִׂים אוֹרוֹת מְקִיפִים לְהַקִּיף אֶת הָאָדָם וּלְשַׁמְרוֹ מִכָּל צָרָה, וְלֹכֵן בְּקֶשׁ דּוֹד מֵהַקַּב"ה וְאֵמַר תְּסוּבְּבִי בְּהוּ ר"ל שֶׁהֲרֵנָּה בַּעֲצָמָה תְּסוּבָב אוֹתִי

לְשׁוֹכָא לִי בְּאַרְחָא, וְהָאִי קָרָא אִיהוּ כְּסִדְרָא וְאִיהוּ לְמַפְרַע,
מִהָאִי גִיסָא וּמִהָאִי גִיסָא.

תָּא חֲזִי בְּאֵלִין שִׁירִין וְתוֹשְׁבֵיחֵן דְּקָאָמַר דְּדוּד, אֵית בְּהוֹן רִזִּין
וּמְלִין עֲלָאִין בְּרִזִּי דְחֻכְמָתָא, בְּגִין דְּכֻלְהוּ בְּרוּחַ קְדָשָׁא
אֲתַאמְרוּ, דְּהוּה שְׂרָא רוּחַ קְדָשָׁא עָלֶיהָ דְּדוּד וְהוּה אָמַר שִׁירְתָּא,
וּבְגִין כֶּךָ כְּלָהוּ בְּרִזִּי דְחֻכְמָתָא אֲתַאמְרוּ.

מתוך מדבש

סְלַח לְשׁוֹכָא לִי בְּאַרְחָא לְהַצִּיל אוֹתִי בְּדֶרֶךְ, לִכְן כְּתִיב שֶׁם אַחֵר פְּסוּק אַתָּה
סֹתֵר וּגו' שֶׁבִקֵּשׁ דוּד הַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁכִּילֶךְ וְאוֹרֶךְ בְּדֶרֶךְ זֶה תֵּלֶךְ, שֶׁהִיא תְּשׁוּבַת רוּחַ
הַקּוֹדֵשׁ לֹמֵר לוֹ שֶׁנִּתְקַבְּלָה תְּפִלָּתוֹ, וּמוֹסִיף וְאָמַר וְהָאִי קָרָא אִיהוּ כְּסִדְרָא
וְאִיהוּ לְמַפְרַע פְּסוּק זֶה אֲפֻשֶׁר לְקַרְאוֹ כִּסְדְּרוֹ וְאֲפֻשֶׁר לְקַרְאוֹ לְמַפְרַע, וּמִפְרֵשׁ
מִהָאִי גִיסָא וּמִהָאִי גִיסָא מִצַּד זֶה וּמִצַּד זֶה, ר"ל כְּשֶׁתִּקְרָא אוֹתוֹ לְמַפְרַע
בְּאוֹפֶן זֶה: סְלַח תְּסוּבְּבֵנִי פִּלְט רִנִּי תִצְרֵנִי מִצַּר לִי סֹתֵר אַתָּה, גַּם כֵּן יֵשׁ לוֹ אוֹתָהּ
הַבְנָה מִמֶּשׁ כַּעֲיֵן שֶׁהוּא בְּיוֹשֵׁר, וְסִגּוּלָתוֹ הִיא לְשִׁמְרָה שֶׁלֹּא תִשְׁלוּט בּוֹ מִגַּפָּה
בְּאִמְרוֹ פְּסוּק זֶה ג"פ בְּיוֹשֵׁר וּג"פ לְמַפְרַע.

תָּא חֲזִי בְּאֵלִין שִׁירִין וְתוֹשְׁבֵיחֵן דְּקָאָמַר דְּדוּד בֵּא וּרְאָה בְּאֵלֵי הַשִּׁירִיּוֹת
וְהַתְּשׁוּבָה שֶׁאֵמַר דוּד הַמֶּלֶךְ, אֵית בְּהוֹן רִזִּין וּמְלִין עֲלָאִין בְּרִזִּי
דְּחֻכְמָתָא יֵשׁ בָּהֶם סוּדוֹת וּדְבָרִים עֲלִיוֹנִים בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה, כְּמוֹ שֶׁקִּבְּלוּ בְּעֲלֵי
הַקְּבִלָּה כִּי מִכָּל מִזְמוֹר וּמִזְמוֹר וְשִׁיר וְשִׁיר יוֹצֵא שֶׁם אֶחָד לַעֲנִין יָדוּעַ, כֹּאשֶׁר
כְּתוּב בְּשִׁמוּשׁ תְּהִלִּים, בְּגִין דְּכֻלְהוּ בְּרוּחַ קְדָשָׁא אֲתַאמְרוּ לִפִּי שְׁכוּלָם נֹאמְרוּ
בְּרוּחַ הַקּוֹדֵשׁ, דְּהוּה שְׂרָא רוּחַ קְדָשָׁא עָלֶיהָ דְּדוּד וְהוּה אָמַר שִׁירְתָּא
כִּי הִיא שׁוֹרָה רוּחַ הַקּוֹדֵשׁ עַל דוּד וְאִזְּא אֵמַר שִׁירָה, לִכְן כָּל אוֹתִיוֹת שֶׁל מִזְמוֹרֵי
תְּהִלִּים נִכְתְּבוּ וְנִסְדְּרוּ בְּרוּחַ הַקּוֹדֵשׁ, וּבְגִין כֶּךָ כְּלָהוּ בְּרִזִּי דְחֻכְמָתָא אֲתַאמְרוּ
וְלִכְן כּוֹלֵם בְּסוּדוֹת הַחֲכָמָה נֹאמְרוּ.

ספרי המחבר בעל מתוק מדבש וצוק"ל

סידור מדבש מדבש

לשבת קודש
ולילות החול
עם שילוב הווית ואונות
ספרד, אשכנז,
עדות המזרח

זמירות מדבש

לשב"ק ויו"ט
עם ילקוט הנחגות
טובות מכתבי
הא"י הקדוש

מאמרי הזוהר הקדוש

ע"פ מתוק מדבש
כרך א' - שבת, מועדים
כרך ב' - סדר היום,
ענינים

שער הכוונות שבת

והוא שער חשושי
של חשמונתי שירים
מתורת הארי ז"ל
אשר נכתב ע"י המחז"ר

שער הגלגולים

והוא אחד מן חשמונתי
שערים מתורת
האריז"ל, שנכתבו
ע"י תלמידו מוהר"ר
זיע"א
ב' חלקים

אוצרות חיים

ע"פ מתוק מדבש
והוא השער
והמבוא אל קבלת
האריז"ל שנכתב ע"י
מוהר"ר זיע"א
ב' חלקים

שערי זוהר

מבוא
לכל הבא לעסוק
בספרי הזוהר הקדוש
ובתורת הנסתר

אוצר הזוהר

אלפי ערכים
מצוטטים מדברי
הזוה"ק ויקוני זוהר
ויו"ט ע"פ סדר א"ב

חק לישראל

ע"פ מתוק מדבש
והוא חמשה חומשי
תורה מסודרים לפי
ימות השבוע למשך
כל השנה

ימי הבחירות ובר מצוה

הדרכה ליום
הבר מצוה ולכלל
בחורי החמד בתחילת
דרכם בעבודת ה'

וספרתם לכם

הנחיות ישירות
לתקון המידות
לכל יום ויום
לימי ספירת העומר

האדרות

ע"פ מתוק מדבש

אדרא רבא
ואדרא זוטא
אדרא דמשכנא
וספרא דצניעותא

יום החופה

לחתן ולכלה
עניני הלכה ומוסר,
דינים ומנהגי החופה
החתונה וז' ימי
ההשתה

כתר הצניעות

לשה"ק-אדיש
לברים מלחכים חיוני
הצניעות הליכות
והקבלות והדרכות
לכבוד ישראל ביסודי
הצניעות

קדושה וצניעות

הדרכות והנחיות
איש וזביתו בענין
"קדש עצמך"
ביותר לך

כוונות הברכות

מעלת המאה ברכות
מלוטס מדברי חז"ל
ומספרי הראשונים
והאחרונים

שמירת המחשבה

חובת ומעלת
שמירת המחשבה
ועצות ומגלות
מועילות לכל א"א

הגדה של פסח

מתוק מדבש
עם ילקוט כוונות
והנחיות מכתבי
האריז"ל

הזוהר במד מערה... שם נלמד סודי חזק

"הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוך מדבש"

הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

**23 כרכים המפרשים את כל דברי הזוהר
בלשון קל וקצר ע"פ מפרשי הזוהר הקדמונים**

ניתן להשיג בפורמט גדול (24/17 ס"מ)

ובפורמט בינוני (17/12 ס"מ) - מהדורת ר' הערשל וועבער

ובפורמט כיס "ובלכתך בדרך" (16.5/11.5) מהדורת ר' יוסף צבי בערגער

משלוחים חינם עד הבית לכל חלקי הארץ

ניתן להשיג בחנויות המובחרות

במיל: 3022233@gmail.com

1800-350-330